

— Днес не вървеше. . . Изгърмах си патроните. Раниш го проклетия му заяк, повлече си краката, забута се в храсталака и го няма никакъв. Наоколо само кръв, а заякът в земята потънал.

— Ами аз, ами аз! А бе падна насред полянката като гръмнах, падна и не мръдна. Отивам да го взема, той хоп — от ръцете ми избяга. Проклетия! Тая сутрин викам на жената:

— Не ме изпращай. Като тръгна на лов, не ме изпращай. А тя мъкна чехлите си чак до пътната врата.

— Аз пък нали живея към семинарията. Щом излязох на пътя, насреща ми поп. Конференция ли, какво ли имат. Тая седмица махалата пълна с попове.

— И мене зла среща ме сполетя. Като тръгнах, на един нрозорец насреща най-мързеливата комшийка станала като никога в пет часа, пуха нещо с метлата и щом ме видя: — На добър час, на добър час! — Умрях от яд. Жена, пък отгоре с метла в ръка! Идеше ми да вдигна пушката и на място да я оставя.

В това време се зададе Жълтата брада, четвъртият от компанията.

Той едвам мъкнеше корема си, цял изпотен. Разкопчаната му риза беше се лепнала на тялото му, а ловджийската му шапка, на която стърчеше някакво перо от сокол, едвам се крепеше на тила. Той изгледа другарите си,